

Anatomia humana

LA REVOLTA DELS ANIMALS I D'ALTRES

Jorge Bello

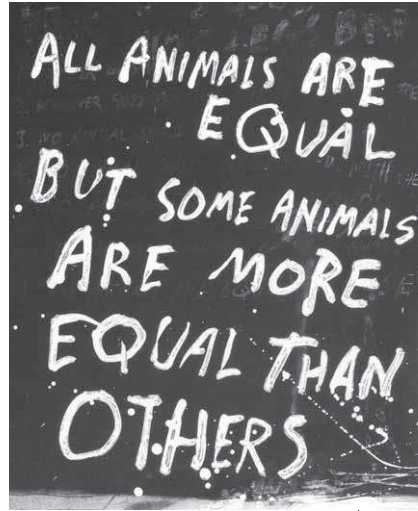
Com a periodista no és tan conegut, però va escriure cròniques de valor immortal, i moltes d'aquestes col·laboracions amb la premsa continuen ben vives.

«El comienzo de la guerra civil española, que alzó el telón del conflicto actual y es uno de los acontecimientos más trágicos y más sórdidos...» Són les línies inicials de l'article «A los ocho años de la guerra: recuerdos españoles», publicado en el «Observer» de Londres el 16 de juliol de 1944.

❖ **GEORGE ORWELL** és el pseudònim de Eric Arthur Blair, escriptor i periodista britànic, conegut sobre tot per dues novel·les de gran valor premonitori. Una és «1984», publicada en 1949.

L'altra és «La revolta dels animals», publicada en 1945, i és aquesta la que us proposo de llegir, o rellegir, per comprovar fins a quin punt hi ha notables i colpidors paral·lelismes entre aquesta faula d'animals ben humans i la realitat que, tossuda, ens envolta. Vet aquí un tros:

«Quan les gallines van sentir això, feren un terrible avalot. Ja havien estat advertides que aquest sacrifici po-

dria ésser necessari (...). Dirigides per tres polles negres de Menorca, les gallines van fer un esforç decidit per tal de desbaratar els propòsits de Napoleó. El seu mètode consistia a pujar als travessers i de dalt estant pondre els ous, que s'esclafaven en arribar a terra.

Napoleó va actuar ràpidament i despiadada. Manà que retessin les racions a les gallines i va decretar que (...). Durant cinc dies les gallines es van resistir, però a la fi capitularen i

Van dir que tots els animals són iguals, però després van dir que n'hi ha que són més iguals que els altres

se'n tornaren a les ponedores. Nou gallines havien mort durant la vaga. Les van enterrar a l'hort i es digué que havien mort de coccidiosi.» (Cap. 7)

Les col·laboracions periodístiques d'Orwell són agudes, punyents, directes, sense subtileses ni subterfugis, cap laberint de paraules. De l'esmentat article:

«Mientras las fuerzas fascistas conquistaban Cataluña, un torrente de refugiados pasaban a Francia, ametrallados por aviones italianos e inter-

llegaban.»

«Ha habido una fuerte tendencia a esconder estos hechos (...). Mucho mejor sería recordar siempre la verdadera historia de la guerra de España como una perfecta demostración de la estupidez y la mezquindad de la política de potencias.»

George Orwell va morir de tuberculosi en 1950, a Londres. Havia nascut en 1903, a l'Índia que encara era colònia anglesa. És un dels meus es-

criptors més estimats, tant per la seva capacitat de comunicació escrita com pel seu vessant d'activista.

Va escriure i va actuar en contra de l'imperialisme britànic. Va escriure i va actuar a favor de la justícia social. Va escriure en contra dels totalitarismes nazi i estalinista després d'haver participat en la guerra civil espanyola, i d'aquesta participació en va escriure «Homenatge a Catalunya».

«El doctor tornà a embenar-me la ferida, em clavà una injecció de morfina (...). Jo estava abalbit per la morfina, però molt adolorit encara, pràcticament incapaç de moure'm, i m'empassava sang constantment. És un exemple típic dels mètodes hospitalaris dels espanyols que, en l'estat en què em trobava, la infermera de torn, no titulada, s'entestava a fer-me empassar el menú corrent de l'hospital, i semblà tota sorpresa quan em vaig negar a prendre-m'ho.» (Cap. 10)

❖ **TROBO QUE ÉS TOTA UNA LLIÇÓ** de vida observar que hi ha una paraula, una forma de pensar, una actitud, quelcom de visceral de cadascú que roman perdurable més enllà de l'artificial barrera del temps.

L'obra d'Orwell n'és un exemple que permet de veure que val la pena observar la realitat tal com és, interpretar-la com cal, i deixar-la escrita, o dibuixada, o explicada als fills.

bello.cat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

HERÈNCIES

Gustau Juan Benejam

Fa només tres setmanes comentava en aquesta mateixa columna la carta que la ministra de Treball i Seguretat Social, Fátima Báñez, ens havia enviat als pensionistes de la Seguretat Social, tot anunciant-nos la variació que tindria la nostra pensió enguany i ens explicava que gràcies al seu govern havíem començat a sortir de la crisi i s'havia creat ocupació de bell nou, i per açò, gràcies també al seu bon govern, es podien seguir pagant les pensions.

❖ **TOT JUST UN MES** havia passat de la carta de la ministra, quan surt a la palestra pública el president de l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal, un organisme creat per manament de la UE, per comentar que, al ritme actual, el Fons de Reserva de la Seguretat Social, la famosa guardiola que garanteix les pensions, el 2018 s'haurà buidat del tot.

Quatre llargs anys de govern del PP de Rajoy, quatre llargs anys lamentant, plorant la desastrosa herència rebuda de l'anterior govern del PSOE de Rodríguez Zapatero, quatre llargs anys intentant justificar amb aquesta herència les dures mesures imposades a la immensa majoria de la societat i bravejant dels èxits aconseguits, entre d'altres l'haver seguit pagant les pensions sense -pretasament- haver-les tocades, tot i l'herència rebuda.

Dir açò, convèncer tothom que açò era ver, era condició imprescindible per garantir la seua continuïtat al govern; perquè els pensionistes són al voltant de deu milions d'electors i, si hem de fer cas a les enquestes -el vot és secret-, una part important vota conservador, vota PP.

Realment, el govern de José Luis Rodríguez Zapatero no va ésser cap exemple de gestió eficaç i va fer ben qualque bajanada. Però li hem de reconèixer que també va fer qualque

Ben a contracor, molts hauran de reconèixer que en més d'un aspecte en Rajoy ha fet bo en Zapatero

cosa bona com, per exemple, que va deixat una caixa de reserva de la Seguretat Social amb més de 60.000 milions d'euros.

En definitiva, que si hem seguit cobrant les pensions, a qui realment ho devem és a l'altra herència de Rodríguez Zapatero, aquell governant que va haver de deixar el càrrec per la

porta de darrere, com una animeta en pena, incapaç de redreçar una crisi que no va entendre ni va saber gestionar, i que de llavors ençà ha guaitat poc a la vida pública.

❖ **PERÒ**, del darrer president de govern socialista -també ho hem de dir- no hem sabut que hagi traspassat cap porta giratòria d'entrada a cap consell d'administració, ni assesso-

ria, ni altra activitat remunerada a cap gran empresa, sols la generosa pensió dels expresidents del Govern i un lloc al Consell d'Estat; ben al contrari que seus predecessors Felipe González i José Mª Aznar, que van pel món més estufats que un gall dindi quan va a missa, com deïem un temps, dit sigui sense malícia.

Aquest dies s'intenta formar un nou govern central a Espanya i no és bo de fer endevinar quina en serà la sortida.

La veritat és que dissortadament, ben a contracor, molts hauran de reconèixer que en més d'un aspecte en Rajoy ha fet bo en Zapatero.